

Sygn. akt III Ca 309/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Anna Hajda

Protokolant Beata Michalak

po rozpoznaniu w dniu 4 maja 2016 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko D. M.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 15 września 2015 r., sygn. akt II C 21/15

oddala apelację.

SSO Anna Hajda

UZASADNIENIE

Powód (...) Wierzytelności Detaliczne Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego D. M. kwoty 1.272,42 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 listopada 2014r. oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że zobowiązanie pozwanego wynika z umowy o kredyt zawartej z poprzednikiem prawnym powoda w dniu 10 grudnia 2007r. Na dochodzoną należność składają się: należność główna – 441,44 zł, odsetki umowne – 163,88 zł, odsetki karne – 190,63 zł, koszty w kwocie 453,52 zł oraz odsetki ustawowe od kapitału w wysokości 22,95 zł naliczone od 1 lipca 2014r. do dnia wniesienia pozwu. Powód wskazał, że nabył wierzytelność wobec pozwanego na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej 27 czerwca 2014r.

Pozwany nie ustosunkował się do treści pozwu.

Zaskarżonym wyrokiem z 15 września 2015r. Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 464,39 zł z ustawowymi odsetkami od 25 listopada 2014r. W pozostałym zakresie powództwo oddalił. Nadto zasądził od pozwanego na rzecz powoda 82 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz nadał wyrokowi w punktach 1 i 3 rygor natychmiastowej wykonalności.

Orzeczenie zapadło po ustaleniu, że pozwany D. M. 10 grudnia 2007r. zawarł z (...) Bankiem Spółką Akcyjną we W. umowę o wydanie karty płatniczej i udzielenie limitu kredytowego na kwotę 500 zł. Pozwany wykorzystał

limit kredytowy do kwoty 441,44 zł. Wobec nieuregulowania zadłużenia bank wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny, któremu Sąd Rejonowy w Gliwicach postanowieniem z 19 listopada 2010r. nadał klauzulę wykonalności. Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z 27 czerwca 2014 r. powód nabył wierzytelność wobec pozwanego od (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej we W. (następca (...) Banku S.A. we W.).

W ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie. Nie kwestionując dokonanego na rzecz powoda przelewu wierzytelności wskazał, że uwzględnił powództwo jedynie w zakresie należności głównej oraz odsetek ustawowych od 1 lipca 2014r. do dnia wniesienia pozwu. W ocenie Sądu Rejonowego w pozostałym zakresie żądanie nie zostało wykazane tak co do zasady, jak i wysokości. Na podstawie przedłożonych dokumentów nie sposób bowiem ustalić, że koszty w żądanej wysokości były uzasadnione i znajdowały oparcie w umowie. Sąd Rejonowy wskazał, że na powodzie spoczywał obowiązek wykazania nie tylko faktu przejścia na niego wierzytelności w wyniku cesji, ale również również faktu istnienia i wysokości wierzytelności pozwanego wynikających ze stosunku podstawowego. Powołując treść art. 6 kc Sąd oddalił powództwo w zakresie, w jakim nie zostało wykazane. O odsetkach orzeczono zgodnie z art. 481 § 1 i 2 kc. Koszty procesu Sąd Rejonowy rozliczył w oparciu o art. 100 kpc stosunkowo je rozdzielając. Rygor natychmiastowej wykonalności nadano na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 kpc.

Apelację od wyroku wywiódł powód zaskarżając go w części oddalającej powództwo co do kwoty 808,03 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 listopada 2014r. i co do kosztów procesu. Zarzucił naruszenie przepisów postępowania, a to: art. 339 § 2 kpc przez nieprzyjęcie przez Sąd pierwszej instancji za prawdziwe przytoczonych w pozwie twierdzeń powoda dotyczących wysokości roszczenia w zakresie odsetek umownych, karnych oraz kosztów, mimo że podane przez powoda twierdzenia nie budziły wątpliwości, a znajdowały logiczne i prawdopodobne poparcie w przytoczonych dowodach. Powód zarzucił również naruszenie art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 227 kpc polegającą na dowolnej, sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy, ocenie materiału dowodowego przejawiającej się w uznaniu, że: powód nie udowodnił, by przysługiwała mu względem pozwanej wierzytelność w dochodzonej pozwem wysokości; nie udowodnił wysokości roszczenia w zakresie odsetek umownych, karnych oraz kosztów wynikających z czynności bankowych; nie wykazał sposobu naliczania odsetek karnych. W razie niepodzielenia tego zarzutu powód zarzucił obrazę przepisów postępowania, a to art. 248kpc w zw. z art. 227 kpc przez ich niezastosowanie i niezobowiązanie powoda do przedstawienia dowodu na okoliczność istnienia zobowiązania pozwanego, a także jego wysokości i dopiero w przypadku niewykonania przez powoda wymienionego obowiązku procesowego dotyczącego przedstawienia omawianych dokumentów – usuwających wątpliwości Sądu zastosowanie sankcji z art. 6 kc pozwalającej na uznanie nieudowodnienia roszczenia

W oparciu o tak podniesione zarzuty wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 2 przez zasądzenie na jego rzecz od pozwanego dalszej kwoty 808,03 zł z ustawowymi odsetkami od 25 listopada 2014r. Wnosił również o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych oraz kosztów postępowania apelacyjnego wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W apelacji powód zawarł nadto wniosek dowodowy o przeprowadzenie dowodów z poświadczonego za zgodność z oryginałem przez adwokata postanowienia Komornika S. przy Sądzie Rejonowym w Zabrze M. K. z 15 września 2011r. w sprawie sygn. Km 10493/11 o umorzeniu postępowania egzekucyjnego prowadzonego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...); regulaminu wydania i użytkowania kart kredytowych (...), regulaminu przyznawania i korzystania z limitu kredytowego (...) oraz tabeli opłat i prowizji dla limitu kredytowego (...), a także z wyciągu z załącznika do umowy przelewu wierzytelności z 27 czerwca 2014r. w formie elektronicznej na okoliczność istnienia, wysokości, zasadności, wymagalności roszczenia względem pozwanego. Złożenie wniosków dowodowych w postępowaniu odwoławczym powód uzasadnił koniecznością wyjaśnienia sprawy, a także dążeniem od wydania słusznego odpowiadającego prawu rozstrzygnięcia. Wskazał, że postępowanie apelacyjne ma charakter merytoryczny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należało stwierdzić, że ustalenia faktyczne zostały w zakresie istotnym dla rozpoznania sprawy dokonane przez Sąd pierwszej instancji prawidłowo, w oparciu o zaoficerowany przez obie strony materiał dowodowy. Z tych przyczyn Sąd Odwoławczy przyjął je za własne, bez konieczności ponownego przytaczania.

Zaoficerowane w apelacji wnioski dowodowe są spóźnione i w związku z tym nie mogły zostać uwzględnione (art. 381 kpc). Na powódzie spoczywał obowiązek dowodzenia przed Sądem pierwszej instancji i temu obowiązkowi nie sprostał. Nie można przy tym pominąć, że powód jest podmiotem fachowym, trudniącym się zawodowo obrotem wierzytelnościami, korzystającym z obsługi prawnej. Zatem miał świadomość istniejącego po jego stronie obowiązku przedstawienia w postępowaniu pierwszo instancyjnym wszystkich koniecznych dokumentów, które wykazują jego żądanie.

Zwrócić należy uwagę, że ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymogami prawa procesowego, doświadczeniem życiowym oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 sierpnia 2012r. III AUa 620/12). Stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Z tych względów za niewystarczające należy uznać przekonanie strony o innej niż przyjęta przez Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i o ich odmiennej ocenie niż ocena dokonana przez Sąd (Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 1 marca 2012r. I ACa 111/12; z dnia 3 lutego 2012r., I ACa 1407/11). Jeżeli zatem Sąd, że zgromadzonego materiału dowodowego, wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 8 lutego 2012r.; I ACa 1404/11).

Wbrew zarzutom apelacji nie można podzielić stanowiska powoda, że złożone do akt dokumenty są wystarczające do uznania, że powód wykazał dochodzone roszczenie w części dotyczącej kosztów naliczonych przez poprzedniego wierzyciela. W szczególności nie można uznać, że sama umowa o przyznanie limitu kredytowego, umowa cesji oraz bankowy tytuł egzekucyjny wydany przez poprzednika prawnego powoda są wystarczające dla wykazania roszczeń dochodzonych pozwem w tym zakresie. Umowa o przyznanie limitu kredytowego nie określa wysokości kosztów, nie wynikają z niej też okoliczności uzasadniające ich naliczenie. Co do odsetek – umowa ta określa jedynie nominalną wysokość odsetek, nie określa konkretnych kwot od jakich odsetki winny być naliczane i w jakich okresach. Umowa przelewu wierzytelności, stanowi zaś jedynie dokument prywatny zawierający oświadczenie zbywcy wierzytelności, a więc nie może stanowić samodzielnego dowodu istnienia zobowiązania w określonej wysokości. Zawarte w załączniku do niej oświadczenie poprzednika prawnego powoda winno być traktowane na równi z oświadczeniem powoda. Nie może być zatem uznana za wykazującą istnienie dochodzonej wierzytelności w określonej wysokości. Odnosząc się z kolei do bankowego tytułu egzekucyjnego należy wskazać, wbrew twierdzeniu powoda, nie ma on charakteru dokumentu urzędowego w sprawie z udziałem konsumenta, a taki status ma w niniejszej sprawie pozwany. Podnieść należy także, że nadając klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu Sąd nie badał istnienia wymienionych w nim wierzytelności. Co istotne kwota należności wymieniona w tym tytule nie zgadza się co do wysokości z zaległością wskazaną w pozwie. Na podstawie treści bankowego tytułu egzekucyjnego nie można też zweryfikować, jaka była wysokość naliczonych kosztów i z jakiego tytułu oraz czy poprzednik powoda miał prawo je naliczyć. Nie można też zweryfikować jaka była wysokość odsetek umownych w okresie obowiązywania umowy (odsetki wymienione w umowie i w (...) mają inną wysokość).

Podsumowując, chybione są zarzuty apelacji dotyczące tego, że z wymienionych przedstawionych przez powoda dokumentów wynika zasadność dochodzonego roszczenia odsetkowego i roszczenia o koszty.

Nie podlegał uwzględnieniu również zarzut dotyczący naruszenia art. 248 kpc w zw. z art. 227 kpc przez ich niezastosowanie i niezobowiązanie powoda do przedstawienia dowodu na okoliczność istnienia zobowiązania pozwanego a także jego wysokości. Sąd Rejonowy nie miał obowiązku wzywać powoda, reprezentowanego przez pełnomocnika do złożenia dokumentacji dotyczącej wykazania jego roszczenia, bowiem nie tego dotyczy art. 248 kpc.

Przepis ten w szczególności dotyczy obowiązku osób trzecich wydania dokumentów na żądanie Sądu. Powód winien do pozwu i ewentualnie w dalszym toku postępowania w razie potrzeby przedstawiać dowody na poparcie swych twierdzeń. Wymaga tego zasada kontrydiktoryjności postępowania, obowiązująca w procesie cywilnym. Podnieść należy ponownie, że powód jest fachowcem i korzysta z fachowej pomocy prawnej. Miał zatem pełną świadomość co do obowiązku dowodzenia w postępowaniu i konsekwencji zaniechania swych obowiązków procesowych w tym zakresie.

Skoro zatem orzeczenie Sądu pierwszej instancji zasługuje na akceptację apelację powoda oddalono , stosownie do treści art. 385 kpc.

SSO Anna Hajda